

[Ulrich.]

„et Jordtilliggende af mindst 1 ha geometrisk Maal og en Jordværdi af mindst 1 000 Kr.“

Man har altsaa ikke mere nogen Bestemmelse om, hvad en „Gaard“ er, men man har i Loven om Landbrugsejendomme den Bestemmelse, at til Landbrugsejendomme regnes Gaarde med mindst 1 ha Jord.

Jeg vil tillade mig at gøre den højtærede Minister opmærksom paa dette; det vil altsaa i Virkeligheden sige, at den højtærede Minister aabner Adgang til, at man med Forbehold af Jagtretten kan bortforpagte en Gaard, som er 1 ha stor. Jeg antager ikke, det har været den højtærede Ministers Mening efter de Synspunkter, han i det hele taget har; men jeg vil gerne vide, om den højtærede Minister overhovedet kan anføre noget Sted i Lovgivningen, hvorudfra han kan paavise en anden Forstaaelse af, hvad en „Gaard“ er, end den, jeg her har nævnt.

I § 5 har den højtærede Minister udeladt en meget vigtig Bestemmelse, der findes i den nuværende Lov; det er gjort med velberaad Hu, det er jeg fuldstændig paa det rene med, men det er en Bestemmelse, som vi fra vor Side ikke kan gaa ind paa at udelade. Der staar i 2det Punktum:

„Dog kan denne Rettighed ikke udøves fra Kyststrækningen, naar Jagten derpaa tilkommer en anden,“

og saa staar der i den nuværende Lov:

„ej heller ved Vadning paa Forstranden langs med Kyststrækningen.“

Dette sidste har den højtærede Minister udeladt, skønt i øvrigt § 5 er den samme som i den nuværende Lov.

Denne Bestemmelse kan vi altsaa ikke gaa med til at udtage af Jagtloven. Efter Ministerens Forslag har alle og enhver Lov til at gaa paa Jagt ud for Stranden, og Udeladelse af denne Bestemmelse vil i Virkeligheden sige, at de kan vade i Strandkanten og derfra ganske roligt skyde alt, hvad der kommer indenfor deres Rækkevidde paa Landjorden, og saa skynde sig at tage det ud dér, hvor de gaar og vader, og saa kan ingen gøre dem noget. Bestemmelser af den Art vil virke fuldstændig ødelæggende for Vildtbestanden i vort Land, og derfor maa vi modsætte os noget saadant.

I § 6 har den højtærede Minister begaaet noget af en Genistreg, ikke dette, at Spurvehøgen er udtaget i 1ste Stykke, for det er jo en Følge af, at den højtærede Minister ønsker at frede Spurvehøgen, og det har jeg ikke noget imod, men i Stedet for denne Spurvehøg indsætter den højtærede Minister saa

en Hønselhøg. Jeg maa gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at Duehøgen og Hønselhøgen er det samme; derfor er det tilstrækkeligt, om den højtærede Minister havde brugt det ene af disse Navne. En Duehøg og en Hønselhøg er det samme Individ; det er muligt, at den højtærede Minister kender Forskel paa dem, jeg gør det ikke, og jeg ved heller ikke andre Jægere, der gør det; det, som man kalder en Duehøg, er en Hønselhøg, og det, som man kalder en Hønselhøg, er en Duehøg. (Afbrydelse: Men det er ikke en Spurvehøg). Nej, men Spurvehøgen er udgaaet, og det finder jeg meget fornuftigt; naar man vil frede den, maa man udtage den paa dette Sted.

§ 7 er enslydende med den nuværende Lovs § 7; derfor skal jeg forbigaa denne Paragraf og ligeledes § 8, men jeg kommer saa til § 9.

I § 9 har den højtærede Minister i Stedet for „indhegnet Have“ blot skrevet „Have“, altsaa: det er den jagtberettigede forbudt at jage eller søge efter Vildt

„i anden Mands Gaard, Gaardsplads, Have og dermed i Forbindelse staaende indhegnet Lystskov“

o. s. v. I den nuværende Jagtlov staar der „indhegnet Have“, og dette mener jeg bør blive staaende.

Men desuden stryger den højtærede Minister hele det 3die Stykke i den nugældende § 9, nemlig den overordentlig gode Bestemmelse, der sikrer den mindre Jordbruger, som ikke har Jagtretten, Erstatning for den Skade, Vildtet forvolder ham. Jeg vil gerne sige til den højtærede Minister, at vi fra vor Side har altid været villige til og er fremdeles villige til, at enhver Vildtskade paa anden Mands Grund, naar denne Mand ikke selv har Jagtretten, skal erstattes saa rimeligt, saa man virkelig derigennem værner vedkommende Bruger mod Tab ved saadan Skade.

Som Stykket er affattet i den nuværende Lov, mener jeg, det er til stor Fordel for disse smaa Brugere, og skulde der fra anden Side kræves yderligere Imødekommenhed paa dette Omraade, skal vi være villige dertil; naar vi hævder, at Jagtretten skal følge Ejendomsretten, maa vi selvsagt ogsaa erkende, at den jagtberettigede maa erstatte den Skade, som Sturvildtet forvolder paa de mindre Brugeres Ejendomme.

§ 10 er enslydende med den nugældende Lovs. Til § 11, som jo ogsaa er enslydende med den nugældende Lov, vil jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger. Der staar i § 11, 1ste Stykke, 2det Pkt.:

„Er den jagtberettigede ikke Bruger